

her at frakende f. Eks. den i den omtalte Sag fungerende Assessor i Retten netop de Egenskaber, som jeg synes, en Assessor burde have, og jeg ønsker at sige, at mit almindelige Indtryk af Betjente ogsaa gennem mit private Bekendtskab er dette, at de er som Folk i Almindelighed, som Rigsdagsmænd: ikke alle er lige gode, der er mindre gode, og der er udmærkede Elementer, imellem. Men det hænder jo undertiden, at selve Systemet foranlediger, at nogle af dem kommer til at overskride Grænsen for, hvad de egentlig bør gøre, og det, synes jeg, har været Tilfældet her. Nu har man blandt andet ogsaa kaldt den offentlige Ret for „Edens Have“. Det ligner i, at man der kan være udsat for at skulle aflægge Ed, og Betjentene er nærmest til det, naar de skal dokumentere, hvorledes deres egen Sag staar. Her forekommer det mig unægtelig, at naar man lægger Mærke til, hvorledes det i den Oberst Muus'ske Affære har formet sig, viser det sig, at Betjentene har Ret til at aflægge Ed, tilbagekalde, hvad de har faaet tilført Protokollen, og i det hele taget lave om paa deres Udtalelser. Hvis man skal overføre dette paa Folk i Almindelighed, bliver Eden sandelig en Ting, som man leger noget let med, og det forekommer mig i højeste Grad urigtigt. Vi Socialdemokrater har altid bekæmpet Eden, og vi er i den Henseende ganske i Overensstemmelse med det ærede Medlem fra Kolding (Laursen) og andre, der hører til hans Klasse, naar de henviser til Skriftens Ord: Din Tale skal være ja, ja og nej, nej. Men har man nu en Gang Eden, som vi jo ogsaa har det her i Rigsdagen, hvor ny indtrædende Medlemmer aflægger Ed, og har Eden en Form, under hvilken det maa erkendes, at vi henviser til det højtideligste, saa synes jeg, at man ogsaa skal omgaa Eden med en vis Varsomhed. Og dette synes mig ikke at have været Tilfældet i den Sag, der her er Tale om. Jeg har selv et Par Gange været oppe i den offentlige Politiret for at faa et personligt Indtryk af den, og det er ikke uberettiget, naar jeg har tilladt mig at kalde den for „De smaa Synderes Domstol“ under Hensyn til den Maade, hvorpaa man affærdiger dem, der har begaaet en eller anden Forseelse, saaledes at mangen virkelig brav Mand vil gaa bort med Beklagelse af, at han ikke har kunnet faa Lov til at indføre et Ord og ingen har haft til at forsvare sig, men været prisgivet en hensynsløs Betjent. Jeg kunde maaske sige til den højtærede Justitsmi-

nister, at her var der vel ogsaa en Opgave for en Indblanding fra hans Side, hvorved man i stærkere Grad ikke blot hævdede Rettens Værdighed, selv om disse Sager er smaa og naturligvis maa afgøres i forholdsvist stor Hurtighed, men hvor det tilige drejer sig om ikke at udsætte sig for noget som helst Misbrug af selve Eden. Den paagældende Sag er jo blevet hævet. Det er ejendommeligt nok, thi havde det været en fattig Mand; der havde tilladt sig at tage Affære i et Tilfælde, hvor en eller flere Betjente arresterede en drukken Marinesoldat, var denne Sag neppe blevet hævet. Nu er det en Oberst, der tilmed har den gode Egenskab, at han tør vove at lukke Munden op og tale, som en djærv Mand bør tale. Men allerede herved karakteriseres Systemets Uretfærdighed, og det forekommer mig, at hvor megen Hast end den offentlige Ret maa arbejde med, trænges der i Sandhed til en Reform af denne Ret, for at der ikke skal finde Misbrug Sted fremdeles i samme Omfang og den fattige lide Uret og gaa bort med et bittert Sind, hvad der desværre ofte er Tilfældet. Disse Bemærkninger gaar altsaa i Virkeligheden ikke ud paa nogen Kritik af enkelte Personer eller Embedsmænd, som sidder i Retten; det er Betragtninger i al Almindelighed, de drejer sig ene og alene om et System, der virker forkasteligt.

Inden jeg slutter, vil jeg tillade mig at udtale min Paaskønnelse af, at det kgl. Teater vedvarende aabner sig for Arbejdernes Organisationer, der tager dette store Hus i Besiddelse, og lader et Publikum, der er ansændt og lydligt, faa Lejlighed til at lære den bedste Kunst, vi kan byde Publikum herhjemme, at kende. Jeg har set, at der nu ogsaa er aabnet Adgang for „Højres Arbejder- og Vælgerforening“, saa vidt jeg ved dog kun ved en enkelt Lejlighed, da man ikke tør formode, at der i „Højres Arbejder- og Vælgerforening“ er tilstrækkelig mange Arbejdere til, at de vil være i Stand til at fylde Huset. Jeg glæder mig alligevel over, at man har kunnet gøre Indrømmelser, der gaar ud over, hvad der hidtil kun er vist selve Arbejderpartiet. Thi jeg husker en Ytring, der faldt fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) for nogen Tid siden. Han beklagede sig over, at nu kunde man ikke en Gang komme i det kgl. Teater, fordi Socialisterne sad og bredte sig der. For Resten har det ærede Medlem ligesom alle vi andre Adgang til det kgl. Teater. Men selv om Arbejderne optog Teatret en enkelt Aften